

On je obmolknil. Ljubil jo je v onem trenutku bolj nego kedaj poprej, potegnil bi jo bil na-se, poljubljal ji te njene sladke oči in mehka, duhteča usta. In zaklical bi bil:

— Hočeš me? Vse srce ti dam in vso dušo! —

Ona je nemo stopala poleg njega. Tako blizo mu je bila in vendar se mu je zdela tako daleč. Upal je in se bal ter — molčal.

(Dalje prih.)

„I skučno i grustno“.

In žalost in dolgčas, sočustva ni najti nikjer
v trenutji duševne težave...

In želje! — čemu hrepeneti zaman v enomer,
ko leta najlepša beže ti v daljave!

Da ljubiš naj? — koga? — za hipe? — li vredno je kaj?
a večno ljubiti ni možno.

Kaj pravi srce ti? — o prošlem sledu ni tam zdaj!
Za veke prežito, če srečno ne, tožno!

Kaj strasti! — Naposled pusti te i mrzlica ta,
i to si izlečiš bolezen;
da šala samo je neumna in prazna bila
i tvoje življenje, porečeš si trezen...

Mihail Jurjevič Lermontov
(prevedeno po Vidi.)

Muzikalična vzgoja otrok.

lagor človeku, kojemu je dano uže od narave milo muzikalno čutenje, tenki posluh, ki razločuje lepe harmonične zvoke in melodije. Koliko čistega veselja najde v lepi godbi, v mili pesmici, veselja, kojega ne more nikdar občutiti oni, čigar uho sicer sliši, ali ne pojmi ubranih glasov, kako pomirljivo, blagodejno upliva nežna pesem na dušo, ki je izgubila svoje ravnotežje. Kolikokrat so odvrnili celo hudodelca od zlobnega čina še v zadnjem trenutku pri-